

Barneterapi

PUBLISERT 5. februar 2013

Jeg har hørt kandidater i barneterapiutdannelsen si at det viktigste de lærer i løpet av sin utdanning, er å ta barn på alvor. I Norge tar utdanning i barneterapi tre år, og er en spesialutdanning for psykologer og leger i barnepsykiatrien. En kan i mange sammenhenger bli slått av at barn ikke blir tatt på alvor, at de ikke helt blir regnet med, og ikke på samme måte som voksne. Dette ser en i fagfeltet også, fagfolk tar ikke alltid barn på alvor. Lojaliteten har ofte ligget hos foreldrene. Hva kan dette komme av? Barns lidelser slår de fleste med voldsomhet. Barn er mer utsatt enn voksne på den måten at de er mer prisgitt sine omgivelser. Hjelpeløsheten er større. Kanskje er det for smertelig å se barns lidelse, som ofte er åpnere enn den voksnes, se alle sider ved barnets tilværelse.

«Fagfolk tar ikke alltid barn på alvor. Lojaliteten har ofte ligget hos foreldrene»

Som barneterapeuter arbeider vi med barn som er i behov for hjelp, og kanskje bidrar den smerten som barna opplever til at det tar så lang tid å ta den på alvor. En kandidat sa at det kom som et sjokk på ham da han etter flere år forsto at det en pasient hadde meddelt seg i første time, virkelig var *sant*. At det inntrykket han hadde fått av pasienten og pasientens tilværelse gjennom symbolikk i lek, ting som ble sagt og måten pasienten holdt hodet sitt på, faktisk var uttrykk for barnets opplevelse av seg selv og verden. Kandidaten hadde registrert hvordan barnet hadde det i første timen, men det tok lang tid å fatte betydningen av denne erfaringen og trekke konklusjoner av det han hadde registrert, og dermed ta barnet på alvor. Dette handler selvfølgelig også om trening i å oppfatte ikke-verbale signaler og symbolikk, men det er samtidig et uttrykk for et behov for å holde noe mellom seg selv og den direkte kontakten med barnet. En ønsker å se bort fra det som er smertelig, vil helst slippe å se det som er vondt. Slik kan en holde en helhetsopplevelse av barnets situasjon borte fra seg. Det er forholdsvis vanlig at fagfolk i barnepsykiatrien holder et filter mellom seg selv og den direkte opplevelsen av de problemene de skal forholde seg til.

Fra Torhild Leiras «Psykoanalytisk barneterapi – noen synspunkter», januar 1993

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 50, nummer 2, 2013, side 129

